

finansielle Følge heraf bliver ikke den, at de Tiendeejere, der have indkøbt en Del af deres Tiende, faa et Beløb udbetalt af Statskassen, men kun den, at de faa et større Tilskud til Afløsning af deres Præstetiende.

Hvis disse Ændringer ikke vedtages, stiller Mindretallet subsidiært Underændringsforslag under Nr. 7 til Flertallets Forslag sigtende til at yde samme Godtgørelse for Kongetiender, som der er foreslaaet ydet for Kirketiender til de Tiendeejere, der have indkøbt Tienden af deres egne Ejendomme.

Mindretallet skønner ikke, at der er Anledning for Rigsdagen til at fraskrive sig sin Ret til at være medbestemmende om Vilkaarene for Optagelsen af et eventuelt Statslaan til Udredelse af Tiendeafløsningssummerne eller til Indfrielse af Tiendeafløsningsobligationerne og stiller derfor Forslag om, at Lovforslagets § 4 skal udgaa.

Da Sogneraadene ved de andre Skattelove faa et betydelig forøget Arbejde, er der neppe skellig Grund til ved denne Lov at paabyrde dem Ulejlighed med at skaffe Oplysning om, hvem der er Ejere af de paagældende Sognes Tiender. Ændringsforslaget under Nr. 16 til § 8 tilsigter at fritage Sogneraadene herfor.

Endelig henleder Mindretallet Opmærksomheden paa den Bestemmelse, der findes i Lovforslagets § 24, hvorefter der atter vil blive givet Kirkeministeren den absolute Myndighed, som Lov af 19. Februar 1861 fratog ham, med Hensyn til, i hvilket Omfang der skal kunne paalægges Ejendommene i et Sogn Pligt til Kirkens fremtidige Vedligeholdelse, naar Kirketienden er afløst. Da Mindretallet formener, at det vil være formaalstjenligt at opretholde Lov af 19. Februar 1861 i sit fulde Omfang, tiltræder det Flertallets Ændringsforslag under Nr. 27, 28 og 29.

Et Mindretal (N. Andersen) kan ikke erkende at Afløsningssummen for Tienden med Rimelighed kan ansættes til det 25-

dobbelte af Tiendens Værdi. Naar alle med Tiendeforholdet forbundne Omstændigheder tages i Betragtning, vil en Afløsningssum af 23 Gange Tienden formentlig give Tiendeejerne *fuldstændig* Erstatning.

Mindretallet kan ej heller erkende, at Oprettelsen af den i Lovforslaget omhandlede Tiendebank er en nødvendig eller nyttig Foranstaltning. I saa Henseende kan Mindretallet indskrænke sig til at henvise til den af Landstingets Udvalg under 30. Marts d. A. afgivne Betænkning og navnlig til det Afsnit, som indeholder Motiveringen til det af fire af Udvalgets Medlemmer stillede Forslag om at lade Statskassen ordne Tiendeafløsningen ved direkte og kontant Udbetaling af Afløsningssummerne ved Hjælp af et i dette Øjemed optaget Tiendelaan. I den nævnte Motivering synes det at være uimodsigelig godtgjort, at Afløsningsmetoden ved Lovforslagets Tiendebank vil paaføre Statskassen en *forøget* Udgift til Tiendeafløsningen, ud over den nødvendige Udgift ved kontant Betaling, af henimod 10 Mill. Kr., medens det for Tiendeejerne vil være langt fordelagtigere at faa Afløsningssummen udbetalt kontant end at modtage Tiendebankens Obligationer som Vederlag.

Med Hensyn til Præstetienden stiller Forholdet sig imidlertid noget anderledes, fordi Præsterne ikke kunne faa Afløsningssummen til fri Raadighed, men maa nøjes med den Rente, som kan tilflyde dem gennem Stiftsøvrigheden. Det maa derfor anses for billigt, at der, i alt Fald indtil videre, ydes Præsterne en passende Erstatning for det Indtægsttab, som Tiendeafløsningen kan paaføre dem.

Saaftremt Tiendeafløsningen gennemføres ved direkte Udbetaling af Statskassen, vil Staten kunne indvinde en ikke ringe Fordel ved at indløse Tienderne, efterhaanden som Afløsningsforretningerne afsluttes, medens de paagældende Tiender erlægges med deres fulde Størrelse til Statskassen, indtil det Tidspunkt, da hele Tiendeafløsningen skal træde i Kraft.